

NGƯỜI NHẬT THEO ĐẠO CÔNG GIÁO

Nhật Bản giàu mạnh về mặt kinh tế nơi vùng Á Châu. Nhưng về phương diện tôn giáo, có thể nói đây là quốc gia nghèo nàn đáng thương. Số người theo đạo Công Giáo hàng năm rất ít. Trong bối cảnh này, nổi bật khuôn mặt **ông Kai Masanori, chuyên viên bán xe hãng Mazda**. Ông gia nhập Giáo Hội Công Giáo hồi tháng 9 năm 1990.

Năm ấy ông Kai Masanori 48 tuổi có vợ và một con trai. Bà Kai Sumie - hiền thê ông - theo đạo Công Giáo trước đó 6 năm cùng với con trai Toshinori, 7 tuổi. Nhưng từ sau khi được Rửa Tội, bà Sumie lâm bệnh liệt giường. Một Linh Mục người Pháp thuộc Hội Thừa Sai Paris thường xuyên viếng thăm bà cùng với một nữ tu.

Thỉnh thoảng Cha dâng Thánh Lễ tại nhà, để bà có thể tham dự Thánh Lễ ít là một hai lần trong tháng. Thánh

Lễ cũng là dịp quy tụ các bà mẹ Công Giáo, đến cầu nguyện nơi nhà bà Sumie.

Trong bệnh tật, bà Sumie tỏ ra can đảm lạ thường. Bà luôn luôn vui vẻ. Niềm hạnh phúc duy nhất của bà là tìm kiếm, kết hợp với Chúa trong cầu nguyện và sống cạnh chồng cùng con trai Toshinori yêu dấu.

Nhưng rồi Chúa muốn bà phải chấp nhận hy sinh cả niềm hạnh phúc sống cạnh con. Toshinori tham dự một trại hè trên núi do các Cha dòng Salésien tổ chức. Sau trại hè, cảm kích về bầu khí huynh đệ, cậu bày tỏ với Cha Mẹ ước muốn trở thành Linh Mục Salésien. Ông bà Kai bàng hoàng trước ý muốn của quý tử. Tuy nhiên, ông Masanori bình tĩnh hơn. Ông nói với vợ:

- Bởi vì chính con mình muốn như vậy, cứ để nó tự do thực hiện ước nguyện.

Bà Sumie trái lại, tỏ ra thất vọng. Chỉ nguyên ý nghĩ từ đây bà sẽ một mình một bóng suốt ngày nơi căn phòng vắng đủ làm bà hoảng sợ. Thêm vào đó, là bà mẹ Công Giáo nhiệt thành, bà cảm thấy thiếu sót, nếu không được tiếp tục giáo dục con, lớn lên trong tinh thần đạo đức. Những ý tưởng này không ngừng ray rứt, dằn vặt bà. Cho đến một ngày, bà hỏi con:

- Tại sao con lại muốn vào chủng viện?

Toshinori lễ độ thưa:

- Mẹ à, mẹ không thể nào hiểu được tiếng Chúa gọi là gì!

Câu trả lời làm bà Sumie im lặng suy nghĩ và từ đó, bà dần dần tìm được an bình và chấp nhận thánh ý Chúa.

Cuộc ra đi của Toshinori để lại khoảng trống thật lớn trong gia đình, về phương diện thể xác. Nhưng về phương diện tinh thần, chính nó gây ảnh hưởng tốt không ngờ trên song thân, đặc biệt nơi thân phụ, chưa phải là tín hữu Công Giáo.

Tháng 8 năm 1990, khi Toshinori trở lại chủng viện sau mấy tháng hè, ông Masanori trầm ngâm nói với vợ:

- Tôi nghĩ, để có thể giúp con trai mình cách hữu hiệu hơn, thì cách tốt nhất là tôi phải trở thành tín hữu Công Giáo!

Nói thế rồi, ông quyết định theo học khóa giáo lý vào mỗi tối thứ năm dành cho người lớn.

Tuy nhiên, quyết định đòi hỏi hy sinh. Đóng cửa tiệm bán xe hơi vào lúc 7 giờ rưỡi tối - tại Nhật Bản - là cử chỉ anh hùng. Bởi vì, bạn mất rất nhiều mối lợi và khách hàng. Nhưng ông Masanori cương quyết thi hành ý định.

Sau đó ông lại đưa vợ tham dự Thánh Lễ vào mỗi sáng Chúa Nhật. Lúc này, bà Sumie cảm thấy thật sung sướng! Còn gì hạnh phúc hơn được chồng đưa đi dự Lễ nơi nhà thờ xứ đạo, sau bảy tám năm trời chỉ lẩn quẩn trong nhà, tham dự Thánh Lễ cũng tại nhà!

Chính bà thổ lộ với vị Linh Mục Hội Thừa Sai Paris rằng, bà không bao giờ nói với chồng về vấn đề theo đạo Công Giáo. Bà chỉ tha thiết cầu cho chồng ơn theo đạo, khi con trai duy nhất ao ước trở thành linh mục và xin gia nhập chủng viện các Cha Salésien.

Sau thời gian theo học giáo lý, ông Kai Masanori hân hoan lãnh bí tích Rửa Tội. Trong ngày hồng phúc, Toshinori được Cha Bề Trên chủng viện cho phép về tham dự lễ Rửa Tội của thân phụ. Ông Kai muốn con làm chú giúp lễ trong dịp này. Từ đây cả gia đình ông bà Kai trở thành tín hữu Công Giáo.

Riêng bà Sumie, nhân lễ Rửa Tội của chồng, bà nói với vị Linh Mục thừa sai vẫn giúp bà và gia đình:

- Bây giờ con hiểu rõ hơn ý nghĩa lời Phúc Âm: "Nếu hạt lúa mì rơi xuống đất mà không chết đi, thì nó trơ trọi một mình. Trái lại, nếu nó chết đi thì sẽ sinh nhiều hoa trái" (Gioan 12,24). Chính cái chết của bé Shinji, đã mang lại hồng ân cho toàn gia đình con nhận biết THIÊN CHÚA và theo đạo Công Giáo.

("ÉCHOS DE LA RUE DU BAC", Septembre-Octobre/1991, trang 229-233).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

